

9/2008

časopis pro kluby, oddíly i stopaře

ČESKÁ
STAN
S
A
I
KLUBOVNÍ

NOVÁ DLOUHODOBÁ HRA
KARAKUM
ČTĚTE NA STRANĚ 14

Obsah čísla 9 / 2008

3 Klubovní stránka

Tygrí dráp je pořádně ohrožený, ale jeho znalost šifer je vážně rozjetá!

4 Předposlední pekáč

Říkejte mi Sharp. Sharp Eye.

7 Ze severní strany

Bez pořádné přijímací zkoušky nikoho nebrat. A zejména někoho, kdo smrká.

8 Dálky volají

Starý transformátor shořel. A nebyl sám.

10 Určeno stopařům

Tentokrát je třeba zachránit pytel plnej vlků.

11 SMS anketa

Aneb Zandt na cestě do Rakouska, vlastně do Německa, nebo vlastně přece jenom do Rakouska.

12 Okno do světa

V horách sice přijde krize, ale dole v Babeloně se staví jakoby se nechumelilo.

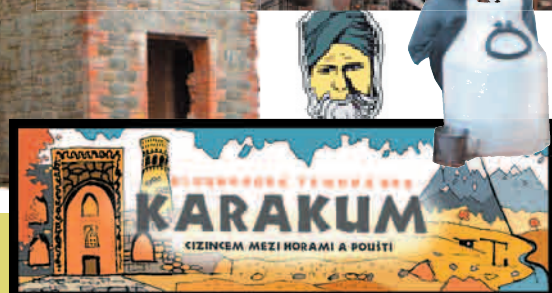
14 Dlouhodobka

Zbrusu nová dlouhodobka Karakum a první pětka zábavných úkolů.

16 Komiks

Karakum

Na malém prostoru hodně barevných obrázků. O čem je nová dlouhodobka vám napoví nová série komiksů.

KLUBOVNÍ HLASATEL
zpravodaj pro kluby, oddíly
a stopaře.

ŠÉFREDAKTORKA

Adéla Vožechová – Bublina

SPOLUVYTVÁŘELI

Jan Šlesinger – Bant

Vladimír Schmid – Stejkař

Ondřej Herzán – Ondera

Radim Kejík – Rolf

Jiří Kalina – Čáp

Marek Skýpala – Winoga

Jaroslav Šimon – Turlogh

Vojtěch Hanuš – Vojta

Hynek Cígler – Hyňas

a také soutěživé kluby a stopaři

ILUSTRACE

Jan Hora

Vladimír Schmid – Stopař

Vojtěch Hanuš

Milan Ducháček

KOMIKS

Vojtěch Hanuš – Vojta

KRESBA NA TITULNÍ STRANĚ

Vladimír Schmid – Stopař

KONTAKT

klubovni.hlasatel@spjfcz

VYDÁVÁ

Sdružení přátel Jaroslava

Foglara, o. s.

pošt. schránka 245,

Brno, 658 45

e-mail: spjfcz@spjfcz

TISK

Adatisk, spol. s r. o.

CENA ČÍSLA

15 Kč

Pro kluby, OBS a SBS zdarma.

Číslo 9 vyšlo 2. 10. 2008.

KLUBOVNÍ STRÁNKA

Míša s Tomem si chystají hry, Kriska a Honza lesní školu, Vojta zálesácké dovednosti, já písničku a dlouhodobku na září, která se jmenuje Výstup na Mount Everest a Ondra si chystá šifry. K šifráům jsme se ještě nedostali, protože jsme to nestihli. Chudák Ondra navíc ještě neví, že jeho knihu s šiframi si „přečetl“ náš klubovní pes Corry, protože ji nechal na stole... Naše znalost šifer je tedy vážně ohrožena!

Na druhé schůzce jsme jednotlivé body dělali v klubovně, pak u Vojtovy chýše v lese, na kopci na louce a dostali jsme se k lesu, kde nějaký výtečníci vyhodili hromadu smetí a elektrických káblů. Z naší minulé „ekoakce“ nám zbyl jeden pytel, tak jsme to tam vysbírali a na kárce odvezli. Příště napíšu přesná jména a adresy všech našich členů, abyste nám mohli poslat průkazky.

Moc vás všechny zdravím za všechny z Tygřího drápu a zvláště za ty, kdo se účastnili tábora, na který často s nadšením vzpomínáme. Drobek měla pravdu, že teprve po prvním táboře se začne klubovní činnost pořádně „rozjíždět“. Doufám, že se nám povede pokračovat tak pěkně, jako jsme začali! Jsme hrozně zvědaví na letošní dlouhodobku! Mějte se skvěle.

Anežka a Volta (Vojta)

■

Na fotografiích někteří členové Tygřího drápu - zleva: Anežka, Kryska, Volta, dole ve vodě Ondra.

352. KBS Tygří dráp ze Štramberka se hlásí!

Ahoj redakce, s radostí oznamujeme, že Tygří dráp po prázdninách pokračuje se všemi členy: Anežka, Vojta, Ondra, Kriska, Terka, Míša a navíc nám přibyli 4 nováčci - Dominik, Honza, Tom a Lucka.

Zahajovačku jsme měli 5.9. 2008 a domluvili jsme pravidelné páteční schůzky zatím v letní klubovně (u nás na terase). Rozhodli jsme se, že se na přípravě schůzek budeme všichni podílet a každý připraví kousek programu (v praxi to zatím znamená, že nikdy nestihneme všechno, protože je nás hodně a neumíme odhadnout, kolik jaká činnost zabere času).

Pekáč

Dnes se peče

Marek Polák - Sharp

1. Mohl by ses nám stručně představit, říct na úvod pár slov o sobě?

Jmenuji se Marek Polák, ale většina lidí, kteří mne znají, mi říká přezdívkou Sharp. Říci o sobě něco stručného v mém věku není jednoduché. Už toho mám dost za sebou. Pokud bych měl těch více než čtyřicet let shrnout, byl jsem (a pořád snad jsem) kluk, klubař, tramp, foglarovec, vedoucí, úředník.

Dnes bych chtěl být hlavně dobrým tátou a předat svým dvěma klukům něco z toho, co mne vedlo životem.

2. Jak jsi se dostal k foglarovkám? Vzpomínáš si na to úplně první dílo od Jestřába, které jsi dostal do ruky? Kdy a kde to asi bylo?

Musím se přiznat, že na svoji první foglarovku se už nepamatuji. Co se mi vybavuje jsou sešity Rychlých šípů ze šedesátých let, které jsem hltal a četl stále dokoła. Kupoval je můj táta, když mi byly čtyři roky. Četl je mně a bráchovi před spaním a určitě jsem si je listoval ještě dřív, než jsem se naučil číst.

3. Která z foglarovek se stala Tvoji nejoblíbenější, ke které se nejraději vracíš?

Nechtěl bych být k některé foglarovce nespravedlivý. Dnes mi připadá, že jsem nejčastěji četl Tajemnou Rásnovku a Chatu v Jezerní kotlině. Hodně mne ovlivnil i Když Duben přichází. To mé objevování foglarovek bylo postupné a trochu zvláštní. Napřed jsem jaksi

ani nechápal, že kreslený seriál Rychlé šípy někdo napsal a že existují i knihy. Hrdinové Rychlých šípů prostě žili jako já. Po přečtení prvních foglarovek jsem jejich autora považoval za dávno zesnulého spisovatele. Jinak by se přece o něm učilo, psalo v časopisech, jeho knihy by byly ve veřejné knihovně. Vůbec jsem netušil, že Jaroslav Foglar žije. Záhy jsem samozřejmě pochopil realitu zakázané literatury.

Já si Pikárec připomínám hlavně lidmi, které jsem tam poznal. Byli to nejrůznější kluci a holky a snad jsme jim do života alespoň něco málo předali. A určitě někteří ovlivnili naopak mne.

4. Možná každý „foglarovec“ má mezi postavkami z knih nějakého svého favorita. Někoho, koho má rád, kdo byl jeho vzorem, s kým by se chtěl setkat. Je to tak i u Tebe?

Nerad bych to zúžil jen na Rychlé šípy, kde je mým oblíbencem samozřejmě Rychlonožka. Jak už jsem říkal, hodně jsem prožíval Duben a s osudy jeho hrdi-

nů jsem hodně srovnával sebe a naši třídu na základní škole.

5. Každého bude jistě zajímat, jestli jsi měl v dětství nějaký klub, či jestli jsi navštěvoval nějaký oddíl. Můžeš nám o tom něco prozradit?

Samozřejmě pod vlivem Rychlých šípů a dalších Jestřábových knižních klubů jsme se spolužáky založili klub Zachránci indiánské moudrosti. Zajímavé bylo, že nás bylo šest kluků z jedné třídy a o rok mladší kluci měli další klub, se kterým jsme kamarádili i soupeřili. Dnešním klukům a holkám se o něčem podobném asi ani nezdá.

6. Měli jste svoji klubovnu? Jakou činnost jste vyvíjeli? Co zajímavého jste prožili?

Klubovnu jsme měli u nás ve sklepě, pamatuji si na elán, se kterým jsme sklep uklízeli a zařizovali. Prožili jsme tam hodně legrace i napětí. Někdo nám totiž klubovnu vykradl. Největší ztrátou byly odcizené foglarovky,

Který z nich je Sharp?

když bylo ještě vše na začátku, nejraději vzpomínáš?

Já přímo u založení sdružení nebyl, ale přišel jsem v době zrodu klubovního hnutí Bobří stopou a posléze stejnojmenného časopisu.

Bobří stopa začínala v televizi, takže nejvíce vzpomínám na zážitky z natáčení. Nikdy by mne nenapadlo, že budu vystupovat

a čtenářů?

No, už jsem o tom mluvil, bylo to nadšení a radost z práce. Na soutěže chodily stovky odpovědí, Bobří stopu jsme balili několik dní. Uspořádali jsme úžasnou výstavu o Jaroslavu Foglarovi, kde jsme potkávali stovky nadšených a vděčných lidí i slavné osobnosti. Hodně věcí za ty roky tak nějak zevšednělo.

Po tom elánu se mi dnes trochu stýská, tak nějak všeobecně, chybí mi ve všech sférách života, u dětí i dospělých.

zároveň jsme se báli, jestli to neudělala tajná komunistická policie a nesleduje nás. Samozřejmě žádný časopis nebo organizace pro klubaře v té době nebyly, takže jsme si psali časopis sami a čerpali hlavně ze starých Junáků a Jestřábových knížek.

v televizi. Všechno bylo tehdy po roce 1989 jaksi nové, o vše byl velký zájem, všichni byli nadšení. Po tom elánu se mi dnes trochu stýská, tak nějak všeobecně, chybí mi ve všech sférách života, u dětí i dospělých.

7. Ve sdružení přátel Jaroslava Foglara patříš k těm, kteří stáli u jeho zrodu. Na co z těch dob,

8. Jaké to bylo, když se sháněla nová klubovna, začínal časopis a přicházela první hlášení klubů

**9. Další kapitolou je Pikárec! Ma-
lebná vesnička, všude kolem pole,
l o u k y , lesy, rybníčky...
N á d - herný kraj.
N e - zapomenu-
telné tábory na
b ř e - hu rybníka
K u -**

chyně. Jaké je tohle všechno očima vedoucího, který na Vysočině strávil řadu let?

Tak krajinu jsi už popsal celkem výstižně. Já si Pikárec připomínám hlavně lidmi, které jsem tam poznal. Byli to nejružnější kluci a holky a snad jsme jim do života alespoň něco málo předali.

A určitě někteří ovlivnili naopak mne. Nezapomenu třeba na Magdu Sodomkovou, velice hodnou dívku, která v 18 letech umřela na rakovinu. Navzdory osudu prožila na Pikárci tři tábory. Člověk si pak trochu jinak seřadí hodnoty. Většinou z těch mých táborníků už jsou dospělí lidé a někteří už byli na Pikárci na táboře se svými potomky. Takže doufám, že mají důvod se vracet.

10. Již dlouhou řadu let působíš jako šéfredaktor časopisu Bobří stopou. Často slyšíme otázku, jak to že ta Bobří stopa nevychází častěji. Můžeš čtenářům ve zkratce osvětlit, jak vlastně časopis vzniká, co je vše potřeba udělat, než dojde v obálce ke svému čtenáři?

To snad nejde říct stručně. Vedle finanční otázky je hlavní věcí to, že nejsme žádní profesionálové, všechno děláme vedle svého zaměstnání, studií, rodiny, ostatních zájmů a další práce ve sdružení. Nejprve se dva až tři týdny scházejí příspěvky, ze kterých se postupně vyloupne obraz budoucího čísla.

Často je potřeba autory slíbených článků popohnat, když už se mezitím jiné texty nalévají na stránky, zalamují a opatřují obrázky. Většinou se snažím různorodé příspěvky propojit nějakou myšlenkou, často se taková pojítka vyloupnou zcela náhodně, postupně. I proto bývá většinou posledním napsaným textem každého čísla úvodník, kde vlastně shrnu, co se nám podařilo společnými silami vyproduktovat. Během dvou týdnů tvorby stránek už spolupracujeme i s grafickým studiem, kde dostává časopis konečnou podobu a další týden až dva je časopis v tiskárně, než spatří světlo světa.

Mezitím už ochotné ruce pomocní-

ků v klubovně razítkují obálky, lepí známky a adresy, aby se Bobří stopa s přílohami mohla vydat ke čtenářům. Ale to je opravdu hodně stručně.

12. Proslýchají se nějaké zvěsti, že Bobří stopa a Klubovní hlasatel budou sloučeny a bude vycházet jen jeden časopis, ale zato s měsíční pravidelností. Jaký je na to Tvůj názor?

Právě chystám šedesáté číslo Bobří stopy a už dlouho přemýšlím, zda se při psaní a tvorbě časopisu neopakují. Myslím, že to chce nějaký nový impuls, nové nápady a věřím, že to přinesou tvůrci Klubovního hlasatele.

13. Kdyby jsi mohl srovnat jaké je Sdružení dnes a jaké bylo dříve, třeba před 15 roky, jaké by bylo Tvé porovnání?

Jako i v jiných sférách života se za těch patnáct let hodně změnilo. Těžko říci, co je charakteristické. Dříve bylo více dopisovatelů, účastníků soutěží, písničích klubů. Dnes je zase více aktivních kluků a holek, kteří se účastní akcí a hlavně se přímo podílejí na organizaci činnosti celého sdružení. Dříve se skoro vše odehrávalo v Brně, dnes je těch center aktivit více.

14. A tradiční otázka na závěr, vzkázal bys něco čtenářům Klubovního hlasatele?

Tak já se snažím čtenářům něco vzkázat každým číslem Bobří stopy. Hlavně ať je pořád baví něco podnikat, objevovat, hrát si. Ať jdou vlastní cestou, ale občas se ohlédnou, některé zkušenosti starších nejsou úplně k zahození.

Ahoj

Haló! Haló! Tady vzadu to jsem já!

text: Hynek Cígler

ZE SEVERNÍ STRANY

PŘIJÍMACÍ ZKOUŠKA

Máš také problém sehnat nováčky pro svůj klub a nechceš ani trochu přemýšlet o zavedení přijímací zkoušky nebo čtení tohoto článku? Vždyť by „přijímačka“ mohla ještě někoho odradit... Naopak. Přijímací nebo nováčkovská zkouška, jak se jí taky říká, může nové členy dokonce nalákat. Proč a jak ji vytvořit, to se dozvíš v dnešní rubrice Ze severní strany.

Hodně klubů trpí nedostatkem zájmu svých kamarádů a spolužáků o přijetí. „Vždyť je to jen nějaká hloupá parta,“ říkají si. Přijímací zkouška může být právě tím, co tenhle názor změní. Každého láká tajemno, trocha dobrodružství. Nikdo nechce, co může mít bez námahy. Je to jako se psem nebo s kočkou: dokud své Micince nezakážeš chodit na stůl, skoro by ji tam nenapadlo vyskočit. Jednou to ale náhodou udělá, ty ji pleskneš a ona hned ví, že tam nesmí. Ale od té chvíle, jakmile se otočíš, hop – a už je nahoře, potvora jedna. Jako by byl najednou rozhled ze stolu zajímavější, než dřív.

Stejně to je s klubem a nováčky. Můžou-li si vstupovat do klubu, jak se jim zachce, nic je k tomu netáhne, protože si třeba dost dobře nedovedou představit všechna ta dobrodružství, která mohou zažít, ani ty skvělé hry, které jsi pro ně přichystal. Jakmile se ale nějak doslechnou, že tvůj klub nebere nováčky jen tak, že nemáte zájem o nějaké neschopáky a usopence, že berete jen kluky a holky, kteří za něco stojí, kteří něco dokážou – hned uvidíš, jak se hned budou o překot hlásit a hrnout se k vám.

O přijímací zkoušce se říká, že má vybrat ze zájemců dobré členy a ostatní vyřadit. Není to ale úplná pravda. Zkouška vybírá členy jaksí dopředu. Správnou přijímačku by (až na výjimky, například v rámci Olympijských klubů) měl dokázat splnit naprosto každý, kdo se bude opravdu snažit. Vyřadí jen ty, které nelákají obtíže, nebo kteří ji ani plnit nechtějí, nebaví je – a právě to by nebyli dobří členové. Nemáte přece zájem o úplné povaleče! Je tedy jasné, že komu třeba úplně nepůjde plnit všechny úkoly, na kterých se tvůj klub dohodne, toho nemusíte ihned vyhodit – samozřejmě, když se bude přesto náležitě snažit. Důležité je občas umět přivírat oči. Nepodvádět ale nováčka ani sebe nedodržováním podmínek, jen nedbat nesmyslně na zbytečně přísném dodržování pravidel. Je jasné, že o těžké přijímací zkoušce se musí umět mlu-

vit tajně. Nesmíte si rozhodně napsat leták: „Přijímáme nováčky, ale jen ty, kteří splní naši děsně složitou přijímací zkoušku.“ To by vypadalo hodně legračně. Spíš nenápadně prohod' před spolužáky, že neberete jen tak ledaskoho, že berete jen

PŘIJÍMACÍ ZKOUŠKA

211. KBS Hvězda Severu

fakt velký drsnáky, nebo že by to asi nezvládli... Uvidíš, jak je to hned začne zajímat, jak se z tebe budou snažit vytáhnout nějaké informace. Nic jim ale neříkej, jen ať se přihlásí a uvidí. A jak taková přijímací zkouška může vypadat? To záleží úplně na vás. Může to být nějaký jednoduchý úkol.

Například jsem slyšel o klubu, jehož každý nováček musel přetrpět chvíli strachu na stezce odvahy na památné místo, kam se chodilo jen občas. Třeba celé čtyři měsíce jej napínali, než mu dovolili zkoušku podstoupit! Nebo si můžete vytvořit seznam třeba i 20 úkolů podle vašeho klubovního zaměření, z nichž například 15 musí nováček splnit ve „zkušební lhůtě“, třeba čtyřměsíční. Jste-li Olympijský klub, určitě půjde o nějaké cviky, běhy, mrštnost a sílu. Bratrstva talismanu budou mít na seznamu šifry, hledání tajemství ve svém okolí, Kluby Bobří stopy i kdokoli jiný může mít tábornické dovednosti: uzly, stavění přístřešku, rozdělávání ohně. Ale typu svého klubu se samozřejmě nemusíte přesně držet, hlavně je na vás, co vás baví. Můžete si taky vyrobit, napsat a nakreslit celou knížečku, buď pěkně v ruce tužkou a centropem, nebo vytisknout na počítači, a pak ji kopírovat všem novým členům. Ti si ji podepíší a budou si jednotlivé úkoly odškrtnávat. V knížečce mohou být i vaše klubovní pravidla a zásady a spousta dalších věcí... Sám už určitě vymyslíš, co dalšího můžete pro nováčky připravit. Hodně štěstí!

Máte-li nějakou přijímací zkoušku pro vaše nováčky, zkuste nám ji poslat do redakce – můžeme z ní třeba kousek otisknout, aby se i ostatní kluby poučily. Zvlášť pěkné příspěvky budou ohodnoceny! ■

DÁLKY VOLAJÍ POUTNÍKŮV PRŮVODCE PO TÁBOŘIŠTÍCH

Marek Skýpala – Winoga dnes nastíní tajemství starého transformátoru u Březových skal.

Jsou tábořiště tak malá, že si tam můžete jen natáhnout svou karimatku a spacák. Jiná tábořiště postačí i pro menší či větší stan. Jsou ale tábořiště velká a široká, kam se vejde celý tábor. K takovým tábořištím patří právě Březové skály.

Toto tábořiště naleznete v opuštěném kamenolomu nedaleko od Šumperka. Pokud se vydáte od železničního nádraží po zelené značce směrem na Městské skály, projdete město i louky a pak vejdete do lesa. Cesta bude pomalu stoupat. Pak minete po pravé straně zpusťlou věž transformátoru a ještě než dojdete k rozcestníku „Nad lomem“, otevře se vám po levici ho kamrému Bře-

vstup do bývalého kamenolomu, který zálesáci říkají Březové skály.

Jeden můj kamarád s oblibou vyhledává opuštěné a ještě lépe i zatopené lomy. Každý, kdo vejde do Březových skal, musí dát za pravdu, že ona místa mají v sobě něco o přitažlivého, až magického. Projdete rozsídlinou

Probouzející se březové skály na jaře.

a ocitnete se na rozlehlé louce obklopené ze všech stran vysokými skalními stěnami. Na vrcholcích rostou statné břízy a borovice, zpívají ve větru svou klidnou píseň a shlížejí dolů na planinu. Ta je porostlá trávou a nízkými stromky. Vytvářejí zákoutí a skryté mýtiny, na kterých se tak nádherně lenoší a táboří.

Na tábořišti naleznete nejen místo k táboření ale i dostatek dřeva na oheň. Pokud jste měli při cestě ze Šumperka oči otevřené, budete vědět i to, kde nabrat pitnou vodu. Pokud jste povahy odvážnější či romantičtější, vydejte se až na Městské skály. Závěrečný úsek je sice dosti strmý, ale budete odměněni krásným výhledem na Bratrušov na jedné straně a obce v údolí Desné na straně druhé. Na samém vrcholku skal stojí půvabná, vždy přístupná rozhledna. Je to vlastně altán postavený na skalce. Nedaleko od něj je i ohniště. Odtud budete moci pozorovat široké okolí, zde se můžete probudit a přímo ze spacáku pozorovat hřebeny a kopce okolo sebe. Váš oheň bude viditelný na celé kilometry daleko.

Pokud však zůstanete na Březových horách, jistě vám bude vrtat v hlavě, proč je nedaleko ta zpusťlá věž. Poslechněte tedy, co jsem vyzvěděl od místních. Před několika lety se do věže nastěhoval podivín ze Šumperka. Lidé se jej báli, hrával si s ohněm, takže když odešel ze města, byli všichni rádi. Občané ho pak vídávali, jak vychází z býva-

lého transformátoru a toulá se s brašnou po okolí. Někteří dokonce přísahali, že jej viděli, jak něco kope či zakopává. Jednoho dne vystrašila lidi ze Šumperka záře, která přicházela od Městských skal.

Táborový kruh?

Když se tam seběhli, viděli, že starý transformátor je v plamenech a z nejvyššího patra se vyklání onen podivný muž, směje se a rukama někam ukazuje. Na záchranu už bylo pozdě. Střecha se zřítila a z podkroví se ozvalo děsivé ječení.

Když oheň dohořel, našli lidé na spáleništi nejen smutné pozůstatky starcovy ale také ohořelou, ručně psanou, tlustou knihu. Většina jejích stran podlehla ohni, ale ze zbylých útržků lidé pocho-pili, že stařec něco našel a zase to zakopal někde v opuštěném lomu. Nic dalšího se však již nenašlo a tajemství lomu zůstalo neodkryto.

Na Březových skalách nebudete moci tábořit příliš dlouho, je to spíše milé tábořiště na jednu či dvě noci, ale pokud zavítáte do tohoto kraje, určitě se tam zastavte. Jesenicko je kouzelná země a její kouzlo vyvěrá na mnohých místech. Březové hory jsou jedním z nich. ■

VÝVĚSKA AKCÍ

DOBRODRUŽSTVÍ V TEMNÝCH ULIČKÁCH

17. - 19. ŘÍJNA V HRADCI KRÁLOVÉ

Máš chuť vetřít se mezi Vonty jako Rychlé šípy? Chceš prožít něco z toho, co prožívali Mirek, Jarka, Červenáček, Jindra a Rychlonožka? Máš odvahu vejít do Stínadel a hledat Ježka v kleci? Chceš zažít dobrodružství v naší hře?

TAK NEVÁHEJ A PŘIJEĎ MEZI NÁS !

organizátor: Východočeská pobočka SPJF

Kontakt: spjf.vc@centrum.cz nebo na adrese: Ferdinand Forró,
B. Němcové 202, 552 03 Česká Skalice.

Základna: CÍRKEVNÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA
JANA PAVLA II.

Adresa: Na Hradě 90, Hradec Králové

Na základně je zajištěno ubytování ve školní tělocvičně a bude zde probíhat i prezence.

Prezence od pátku 17. 10. 2008 do soboty dopoledne
18. 10. 2008.

poplatek:

Dospělí - od 18 let 80Kč

Děti a mládež do 17 let 60Kč

Recidivisti do 15 let 40Kč

(recidivista je ten, kdo se účastnil některého z minulých ročníků).

Na mé pouti za posledním mistrem umění jsem již, jak víte, zažil ledacos, ale tak hrozné počasí, jaké panovalo nyní, jsem ještě nezažil... Mocná sněhová bouře zuřila nad tímto krajem. Byl jsem daleko na severu a probíjel se sněhovými závějemi a intuitivně jsem se snažil držet směr do kraje vřesovišť, kde slavný hraničář Aragorn měl hlídat severní hranice země. Ještě jsem se nalézal ve vrchovině před vřesovišti, když jsem zaslechl smutné vytí. „Vlci,“ napadlo mě, a pocítil jsem silné obavy, protože nejeden osamělý poutník již v zimě padl za oběť vlčí smečce na lovu. Vytí se ozvalo znovu, již slaběji a mě se

Turlogh a Winoga
uvádí:

**URČENO
STOPAŘŮM**

POSLEDNÍ MISTR

zmocnil pocit, že tohle vytí nepřipomíná hlas velkého vlka, ale spíše nařikání mláděte. Jelikož jsem byl vždycky zvědavý chlapík, počal

POUTNÍK

jsem pátrat kolem a záhy jsem objevil silně zasněžený vstup do podzemního vlčího doupěte. Pak jsem se pokusil vsoukat se dovnitř. Posléze se mi to podařilo, vzhledem k tomu, že jsem štíhlý mládenec. Vzrostlý muž by se úzkým otvorem dovnitř zajistě neprotáhl. Když jsem se v temnotě trošku rozkoukal, uviděl jsem vevnitř několik lesknoucích se očí. Jak jsem zjistil vzápětí, byly to oči mladých vlčat, která byla zjevně v zuboženém stavu. Jedno vlče leželo nehybně na zemi a další tři byla ještě naživu. Vytáhl jsem z vaku kousky sušeného masa a pokusil se mláďata nakrmit. Záhy jsem pochopil, že mají i velikou žízeň a nalil jsem z čutory vodu do své jídelní misky. Vlčata se nahnula kolem mne a pila a krmila se jako o závod. Byla ještě maličká, tak dva měsíce stará. Přemýšlel jsem co dál... Rodiče se jim asi již nevrátí, patrně se jim něco stalo a do bouře jsem vlčata brát nechtěl. Vynesl jsem tedy tělíčko mrtvého vlčete ven, před doupě a zahrabal jsem je do sněhu. Nakonec jsem roztáhl v doupěti svůj zimní plášť a lehl si na něj, mláďata se ke mně přitulila ze stran a ve chvílce již sladce spala.

1. VÍŠ, JAK SPRÁVNĚ CHODIT V RŮZNÝCH DRUŽÍCH TERÉNŮ, (DO SVAHU, ZE SVAHU, PO SUTI, LEDOVCI, V MOKŘADECH, ATD.) UMÍŠ SI SPRÁVNĚ A DOBŘE SBALIT BATOH. PODROBNĚ POPIŠ POSTUP PŘI BALENÍ.

2. ZNÁŠ TZV. KPZ, TEDY KRABIČKU POSLEDNÍ ZÁCHRANY. VÍŠ CO DO NÍ PATŘÍ. VYJMENUJ A POPIŠ CO JE K JAKÉMU ÚČELU. POŘIĎ SI KPZ, VYBAV SI JI KOMPLETNĚ, NOS JI U SEBE A POUŽÍVEJ JI.

3. ZNÁŠ JÍZDNÍ ŘÁDY ČESKÝCH DRAH A ČESKÉ AUTOBUSOVÉ DOPRAVY. UMÍŠ JE POUŽÍVAT, VYZNÁŠ SE V NICH, NAJDEŠ SI URČENÉ ŽELEZNIČNÍ ČI AUTOBUSOVÉ SPOJENÍ. ZNÁŠ ZNAČKY, KTERÉ SE POUŽÍVAJÍ K OZNAČENÍ RŮZNÝCH TYPŮ VLAKŮ, AUTOBUSŮ, KDY JEDOU, KDY NEJEDOU, A PODOBNĚ. DOVEDEŠ SE ORIENTOVAT I V JÍZDNÍCH ŘÁDECH ZAHRANIČNÍCH ZEMÍ (NAPŘ. SLOVENSKA ČI POLSKA).

4. TURISTIKA NA VODĚ. MÁŠ ZKUŠENOST S JÍZDOU NA PRAMICI, KÁNOI ČI KAJAKU NEBO GUMOVÉM ČLUNU (PÁLAVA, RAFT, ATD.) UMÍŠ PÁDLovat ČI VESLOVAT. VYSVĚTLI ROZDÍL MEZI PÁDLEM A VESLEM. DOVEDEŠ ZÁKLADNÍ ZÁBĚR PÁDLEM, ZPĚTNÝ ZÁBĚR A TZV. PŘITÁHNUTÍ PÁDLEM. VÍŠ O ZÁKLADECH TZV. ČTENÍ VODY (KAMENY, JAZYKY, PROUDNICE, PEŘEJE, VÝVAŘIŠTĚ ATD.) ZNÁŠ JEZY A STUPNĚ NA ŘEKÁCH A JEJICH ÚČEL. VYJMENUJ DRUHY VODNÍCH NÁDRŽÍ A TOKŮ.

5. TURISTIKA V ZIMĚ. POPIŠ VYBAVENÍ TURISTY V ZIMĚ. ZNÁŠ NEBEZPEČÍ TURISTIKY V HORÁCH (VYJMENUJ NEBEZPEČÍ). OVLÁDÁŠ SJEZD A SLALOM NA LYŽÍCH. VYZKOUŠEJ V PRAXI. DOKÁŽEŠ BĚHAT NA BĚŽKÁCH. VYZKOUŠEJ V PRAXI.

POKUD MÁŠ MOŽNOST (NENÍ POVINNÉ), VYZKOUŠEJ V PRAXI I POHYB NA SNĚŽNÍCÍCH VE SNĚHU.

Posléze jsem usnul i já. Ráno jsem vyšel ven a zjistil jsem, že bouře již skončila. Vrátil jsem se dovnitř, kde mě již probuzená vlčata nadšeně uvítala. Jelikož se jejich rodiče opravdu nevrátili, pochopil jsem, že zde nemohu samotná mláďata nechat a musím je vzít s sebou. Z pláště jsem udělal ranec a do něho položil všechna tři vlčata. Pak jsem si jej převázal přes rameno a vyrazil i s vlčky na další cestu.

Sněhu bylo mnoho a dosti hluboko jsem se bořil. Namáhavě jsem pokračoval v cestě. Po poledni se notně oteplilo a sníh počal tát. To bylo značně nepříjemné, protože místní potoky a řeky se začínaly rozvodňovat. Nejednou jsem musel přes ně brodit a jednou jsme se dokonce i nechtěně namočili, když mi podklouzla noha na mokřím kameni. Později jsme vyšli z lesa a pokračovali mezi kopci vpřed. K večeru již jsem byl notně unaven a snad proto jsem byl méně opatrný než obvykle. Při chůzi kolem hluboké strže, připomínající propast jsem patrně došlápl na sněhovou převěj, která se utrhla a já i s mláďaty padal dolů!

Naštěstí jsem se stačil zachytit kořene a tak jsme zůstali viset ve vzduchu. Jednou rukou jsem se držel kořene, druhou jsem svíral pevně ranec s kňučícími vlčaty, který se mi při pádu svezl z ramene. Otázkou ovšem bylo, jak dlouho vydržím za ruku viset... Každopádně mě vůbec v tu chvíli nenapadlo, že bych mohl ranec s vlčky pustit dolů, zachytit se druhou rukou a tak se sám zachránit před dlouhým pádem dolů, na dno strže. V poměrně krátkém čase mé sevření počínalo povolovat a ruka začala klouzat po kořeni níž a níž. V posledním okamžiku mé zápěstí sevřela jiná ruka železným stiskem! Když jsem pohlédl vzhůru, uviděl jsem směle řezaný mužský obličej, zarostlý tmavým vousem. Vzápětí mě mocná síla vyzdvihla zpět na pevnou zem. „Díky příteli,“ vydechl jsem, „komu vděčím za svoji záchranu v posledním okamžiku?“ „Jmenuji se Aragorn,“ s úsměvem odvětil neznámý záchránce. „Vidím, že z tebe bude opravdový hraničář, poslední bossoniánče, protože jsi ani ve chvíli největšího nebezpečí neopustil tvory, kteří spoléhají na tvou ochranu.“ (Pokývl pak hlavou k ranci s vlčaty). „A aby se ti už podobný pád neopakoval, na to dohlédnu já sám při tvé výuce.“ Pochopil jsem, že má dlouhá cesta se naplnila. Byl jsem u posledního mistra umění. ■

SMS ANKETA

Ahoj kamarádi,

začíná nám říjen, školní rok je v plném proudu a babí léto, na které se už stejně jako já od září určitě těšíte, pořád nikde. Možná se ho však společně ještě před prvními mrazíky dočkáme a zavzpomínáme si na nedeštivé prázdninové dny. A třeba nás tento milý den čeká už vzápětí, protože Drobek určitě nebude váhat a již brzy použije poukázku na dobré počasí, kterou od nás získala za odpověď do minulého čísla.

A kdopak nám vyhrál tentokrát? Máme tu totiž jeden skvělý netradiční a hlavně pěkně vypečený vzpomínkový balíček, který s napětím čeká na svého majitele. Odpovědi nám zaslali:

Vojtas – 338. KBS Whook: „**Můj největší zážitek byl, když jsme vytahovali Čápa za nohy z hromadné bitky při hře kanystr. Na to se nezapomíná :)**“

Zandt: „**Můj nejvtipnější zážitek z letošního léta pochází z cestování po Rakousku na Sommer-ticket. Pro jeden noční přejezd jsme vybrali rychlík jedoucí z Villachu do Bregenzu, pospávali jsme, když tu nad ránem vykouknu z okénka v očekávání Innsbrucku a nevěřím vlastním očím – na ceduli München Hbf. :-)** Přemýšlím, zda ještě spím, nebo už tak špatně vidím :-) Až po pár dalších hodinách jízdy se dozvídáme, že kvůli výluce ve Vorarlberském tunelu nás poslali odklonem přes půlku Německa :-)“

Výhercem se po slosování stal Vojtas, gratulujeme!

Chcete se taky zapojit do soutěže o naše vypečené ceny? Odpovězte na následující otázku:

„KOLIK KLUBOVNÍCH HLASATELŮ V NOVÉM KABÁTĚ SE NYNÍ KAŽDÝ MĚSÍC TISKNE V TISKÁRNĚ A KOLIK Z NICH SE ZASÍLÁ KLUBŮM?“

Neváhejte a pište na 776 754 445 (Renča), zdarma z www.vodafone.cz. Nejpresnější tip odměníme starým kabátem!

To je pro dnešek vše, těším se na odpovědi!
Renča ■

Španělsko

Buenos días, Cataluña!

text: Ondřej Herzán - Ondera

„Neboj, v horách přijde krize!“

Těmito optimistickými slovy ujišťoval Stopař svého bratra, který se labužnický protahoval ve spacím pytli, mžoural do paprsků jižního slunce a pochvaloval si, jaká je to zatím paráda. Ke krizi měla ta idylka opravdu daleko: včera jsme přilétli z deštivého Východu do květnatého, šťavnatého Španělska, dnes se probouzíme na stepním pahorku: za námi Barcelona, pod námi Barcelona, před námi Barcelona. Poslyš, co o tom přímořském letovisku napsal před osmdesáti lety Karel Čapek:

„Barcelona sama: město bohaté a zánovní, trochu se honosící svými penězi, svým průmyslem, novými třídami, obchodními domy a vilami... uprostřed se jako na dně kapsy tlačí staré město kolem několika starobylých a důstojných věcí, jako je katedrála či radnice... úhrnem čilé a pěkné město, řinčící svou prosperitou, ženoucí se útokem na okolní kopce, okázalé a fanfaronské i s tím svým fantastickým architektem Gaudím, který se tak horečně rozmáchl k nebi... A tady, uvnitř toho města, lidé, kteří nechtějí být Španěly...“

Ano, lidé nechtějí být Španěly: jsou Katalánci,

často dosti důslednými Katalánci. Jejich řeč vypadá španělsky, zní francouzsky. Stane se, že se v obchodu španělsky téměř nedomluvíte. Všudypřítomné katalánské vlajky, přelepky na autech. To však vůbec neubírá půvab starobylé Barceloně – taková Stínadla ve velkém,

prosycená slanými výparry moře. Na každém nároží preluduje kytarista, pianista, flétnista či hráč na jiný roztočivý nástroj: nejvíc nás upoutala zvětšená maketa želvího krunýře, prý „hang“, na který když mistrudeřil, jako by se rozezněl celý orchestr! Starobylé katedrály a symbol Katalánska – věčně rozestavěná katedrála Sa-

Sagrada Família.

grada Família, strmící svými nenasytnými pařáty k obloze. Muzeum Pabla Picassa. Arabská čtvrť, žijící hlavně v noci. Park Guell, k němuž – stejně jako na další barcelonské pahorky – vedou pohodlné escales rápido, jezdící schody. Národní muzeum, Olympijský stadion. Státní

svátek, kdy projíždějí ulicemi ozdobená auta a povykující dav na korbě rozhazuje plnými hrstmi pestrobarevné bonbóny. Do jma bylo nepřeborně.

V horách však krize opravdu přišla. Uprostřed opuštěného hřebenu Montseny začal navečer slít vítr, když tu se nám zjevila stříška věkovitého pastýřského domu z oranžového kamene, tak typického pro tuto část světa. Stavení bylo prázdné, ovčinec otevřený. Ulehli jsme na temnou hlínu a nechali si zdát o tisících kopýtek, které ji kdy dusaly. Ráno nás probudil hromový rachot. Venku přitom svítilo sluníčko: pravidelné nárazy vichřice, rozbíhající se od Pyrenejí a Atlantiku, však pronikaly dokonce i zdmi. Přesto jsme se vydali na cestu. Ten den byl nezapomenutelný. Když zrovna nefoukalo, tedy aspoň vanulo. Dva horské hřebeny, z toho ten druhý, tvořený skalnatým štítem Les Agudes a vrcholovým

Romantická zblešená ovčárna v horách.

oblíkem Turo de l'Home, několik z nás řádně vyučily. Být do slova vyfouknut na vrchol a nemilosrdně napěchován na kamenný sokl, vše za postupujícího soumraku – to nezažiješ na Náměstí Svobody... Dobře to tehdy dopadlo, nikoho to nesfouklo,

šťastně jsme se sešli s druhou polovinou výpravy.

A tak nám v hlavě zůstanou krásné vzpomínky na slunečné španělské království. Olivové háje, dozrávající mandarinky a pomeranče v sousedství podhorských haciend. Hluboce rozpraskané korkové duby. V údolí poctivé španělské vesnice, každá s dominantou starodávného katolického kostela, návsi a náměstíčka lemované vzrostlými platany. Krajina, do níž se zamiluje pragmatik i veršotepec, krajina, kam bych se snad zamýšlel přestěhovat na důchod... ■

Oficiální název	Španělské království
Rozloha	504 782 km ²
Počet obyvatel	44 708 964
Hustota zalidnění	87,8 obyvatel / km ²
Forma vlády	konstituční monarchie federativního typu
Hlavní město	Madrid
Úřední jazyk	španělština
Ostatní jazyky	katalánština, baskičtina, galicijština
Měna	euro
Nejvyšší bod	Pico de Teide (3718 m n. m.)
Internetová doména	.es

„... a bez vody a jídla jsem strávil posledních pět dní. Nevím, kam mám jít a nevím, co dělat. Psal jsi, že to vypadá zle a že slídí všude kolem Tebe. Taky je tu cítím, úplně slyším, jak mi dýchají na záda, kam se hnu, všude vidím jejich stín. Včera v noci jsem nemohl usnout. Někdo, nebo něco, se plížilo kolem mého stanu. Bojím se, že už brzy, že přistě...“

Ahoj kamarádi,

poslední letní dny už skončily a na zemích vítr prohání první seschlé listy. V Jenestří podzim přišel také podivně brzo. Zatopená jeskyně si ani neoddechla od prázdninových dobrodružství, a už opět začíná nový rok činnosti. Kdo ví, co ji potká letos... že by opět nějaká továrna měla vydat svá tajemství, či vesmírné dálky...

Ne. Letos nic takového. Jen nějaký dopis, který nelze doručit, jen rozházené poštovní balíčky u silnice a zvláštní zkažky o tragické nehodě. Tušíš, co se z toho může vyklubat? Ani Michal s Ríšou nemají nejmenší ponětí, a ti už přišli na jiná tajemství. Proto budou dál chodit na schůzky, učit se morseovku, kterou ještě všichni bezpečně neovládli. Tomáš slíbil, že ostatní naučí fotit s jeho novým foťákem, Sylva zas chtěla ukázat kreslení klubovních triček. Ale něco klubovní klid ruší. Něco se plíží okolo klubovny. Náznaky něčeho hrozného se množí a kamarádi ze Zatopené jeskyně si poprvé nevědí vůbec rady.

O co tu jde? Chceš jim s tím pomoci? Zkus tedy vypátrat, co se za tím vším skrývá. Odhal jednotlivé vrstvy spletitého příběhu a obnaž jej až na kořen. Nech se vést náznaky a stopami, jdi stále dál za sluncem od nebetyčných hor až k bezbřehým pouštím. Vydej se napříč příběhem, který nese název KARAKUM.

Hra KARAKUM je rozdělena do osmi etap. První z nich započala prvního října ihned po půlnoci, a poslední skončí třicátého prvního května. Teď se právě do soutěže přihlašují další kluby. Buď mezi prvními! Budeš mít celých osm měsíců, abys dokázal, co v tobě vězí.

PRINCIP HRY

Vše potřebné najdeš v Klubovním hlasateli, ale více na <http://dlouhodobka.cz>. Stačí sestavit **tým alespoň tří kamarádů či kamarádek** a na této adrese se přihlásit. Každý měsíc vyjde na internetu i v Klubovním hlasateli

pět úkolů, každý za určitý počet bodů. Zkus je splnit – čím víc bodů získáš, tím líp pro tvůj klub. Nejedná se ale o ledasjaké úkoly, na židli doma u počítače je určitě nesplníš. A sám teprve ne – bez kamarádů jsi ztracen.

Kromě toho je na stránkách dlouhodobky mapa. Vypadá zvláště, vždyť na ní skoro nic není, je téměř prázdná... ale po této mapě se pohybuje tajemství. Někdo nebo něco na ní uniká svým pronásledovatelům. Pokus se tajemství odhalit! Za každý získaný bod budeš smět urazit jedno pole. Zapojíš-li se se svým klubem do hry, zkusíš neznámé odhalit a prchající cíl cesty najít. Čím víc kroků po mapě urazíte, tím více dobrodružství zažijete a budete blíže k odhalení tajemství. Po cestě na vás budou čekat nástrahy i překvapení, pomohou vám stopy i nápovědy. Zároveň budete soupeřit s ostatními kluby. Víc v tuto chvíli nemusíte vědět, vše se dozvíte během své cesty. Důležité je být co nejbliž. Pravidla tě teď ale zajímat nemusí. Stačí se přihlásit a dozvíš se hned vše potřebné.

Splnění řešení úkolů nám pošlete poštou na adresu: **Sdružení přátel Jaroslava Foglara, pošt.schránka 245, 658 45, Brno (na obálku napište heslo KLUBY)**. Na tuto adresu také zasílejte přihlášky ke hře (podrobnosti čtěte níže). V redakci vaše úkoly vyhodnotíme a přidáme vám body, které se objeví na internetu a můžete je hned využít k postupu po mapce. Hodnocení úkolu také závisí na tom, jak jej zvládnete. Většinu úkolů můžete plnit po celý rok, výjimkou jsou úkoly s hvězdičkou, které lze plnit jen 2 měsíce, poté je vyhodnotíme a pozradíme řešení. Počet získaných bodů z jednotlivých etap i úkolů lze nalézt po přihlášení jménem klubu a heslem do rámečku přímo na stránkách <http://dlouhodobka.cz>, kde také můžete postupovat po mapě. Na soutěži by se měli podílet všichni členové klubu, snažte se, aby každý z vás udělal určitý díl. Vždyť každý z vás něco umí – jeden umí pěkně kreslit, někdo zase psát, vyrábět, hledat v knihách, přijít se zajímavým nápadem.

PRO VÍTĚZE...

Celá hra je zdarma. Za účast nemusíš vůbec nic platit. Naopak – pokud vyhraješ, nedostaneš jen knížky či deskové hry, ale hlavně budeš moci jet úplně zadarmo i s celým klubem na letní čtrnáctidenní tábor. A pospěš si – letos třeba nemusí zbýt volná místa...

1. ÚKOL – PŘIHLÁŠKA (8 BODŮ)

Abyste potvrdili účast ve hře Karakum a mohli získávat body z dalších úkolů, musíte nám poštou poslat písemnou přihlášku vašeho klubu.

Do přihlášky napište: 1. Název klubu, 2. Kontakt (adresa, e-mail) 3. Členové klubu (jméno, věk). Spolu s přihláškou můžete poslat další úkoly a také hlášení o tom, jak se vám je daří plnit.

Dále napište, v jaké chcete soutěžit kategorii: 1. kategorie – všem členům klubu je do 15 let včetně. 2. kategorie – jednomu a více členů je nad 16 let. Můžete nám třeba také připsat své záliby, koníčky a něco o vašem klubu. Pokud přihlášku navíc nějak vyzdobíte, něco na ní nakreslíte, můžete získat všech 7 bodů za tento úkol.

Pokud takovou přihlášku zašlete, budeme vám zdarma každý měsíc zasílat časopis Klubovní hlasatel, ve kterém najdete spoustu námětů k činnosti vašeho klubu a také něco o Karakumu.

2. ÚKOL – PODPIS (AŽ 20 BODŮ)

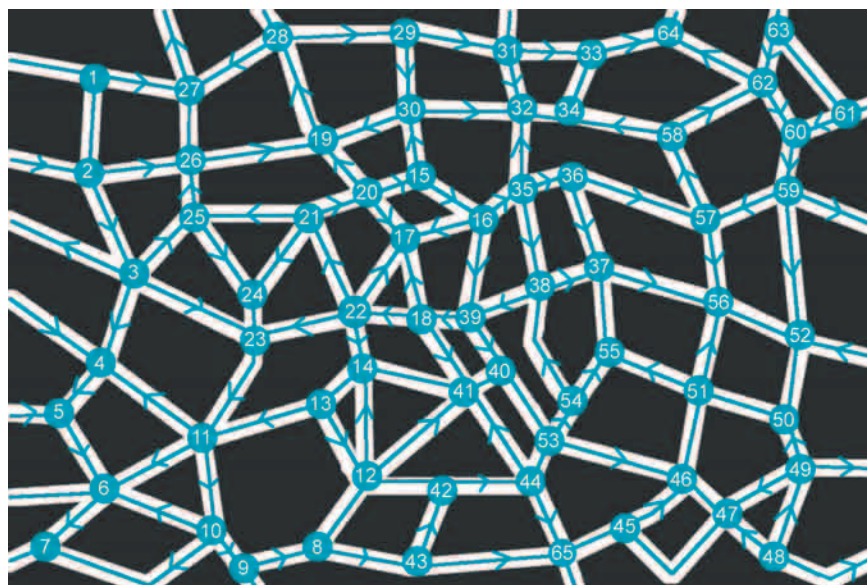
Zajímavá byla cesta záhadného dopisu z tajemných dálek až do Jenestří. Ani jeho závěrečná cesta nebyla jednoduchá. Doručit dopis panu Hebelovi nebylo pro Zatopenou jeskyni příliš lehké. Nejdřív museli najít Lipovou ulici, zatajit dopis před sousedkou a jít pana Hebela hledat do nemocnice...

Dokažte i vy, že umíte pana Hebela najít. Vaším úkolem je sehnat podpis někoho, kdo se jmenuje Hebel. Pokud žádného takového člověka nenajdete, seženejte podpis od někoho s co nejpodobnějším jménem – např. Hebelka, Rebel apod. Počet získaných bodů bude záviset na tom, jak moc se bude vaše jméno podobat jménu Hebel. Za paní Horáčkovou dostanete třeba jen 1 bod, zatímco za pana Hebela všech 8.

3. ÚKOL – MĚSTSKÉ BLUDIŠTĚ (10 BODŮ)

Ačkoli není Jenestří velké město, dostali se členové klubu Zatopené jeskyně na své poslední schůzce i do městských částí, které příliš neznali. I v jejich městě se najdou úzké uličky s průchody a pláciky, ale také široké ulice, ploty a tovaryny. Řada prostranství ve městě je propojena různými zkratkami přes zpustlé zahrady, domovní chodby a sklepy, které často znají jen obyvatelé jedné ulice. Pokud takovéto zkratky člověk zná, může si obvykle zkrátit výrazně cestu.

Na obrázku dole je mapa Jenestří. Vaším úkolem je

projít celé město. Začínáte na levém okraji mapky (můžete si vybrat, kde) a musíte se dostat na pravou stranu. Pohybovat se můžete pouze po čarách spojující jednotlivé body. Šipka na čáře ukazuje, v jakém směru můžete po čáře jít. Proti šipce jít nelze. Kde šipka není, můžete jít oběma směry. Až objevíte cestu, napište nám čísla křižovatek tak, jak jdou po sobě – např. 5, 6, 7,... apod.

4. ÚKOL – SIGNALIZAČNÍ HRA (14 BODŮ)

„Tak si představte, paní Adamová, kdo umřel. A to mu bylo teprv dvaasedmdesát...“ Pokud by tento rozhovor Zatopená jeskyně neslyšela, šla by dál na hřbitov a staré hradíště za město a Říša by ostatní naučil slíbenou signalizační hru.

Vaším úkolem tentokrát bude najít vhodný hřbitov a odvyšlat 100 znaků (písmen). Rozdělíte se tak, aby jedna skupina vysílala na jednom konci hřbitova a druhá přijímala z protilehlého konce. Použít můžete pouze světelnou signalizaci. Můžete třeba vysílat baterkami morseovku nebo si můžete vymyslet jiný systém – to je na vás. Strana, která zprávu přijímá nesmí znát její obsah. Úkol můžete opakovat, ale musíte vždy změnit znění zprávy. Do hlášení nám poté napište, jakého jste dosáhli nejlepšího výsledku (čím méně chyb v přijaté zprávě, tím lépe). Výběr hřbitova je libovolný, důležité je, abyste vysílali přes celou jeho délku nebo šířku. Pokud bude hřbitov zamčený, můžete vysílat přes plot nebo vylézt na jeho zdi. Chovejte se však tiše a slušně, jak se na pietním místě sluší!

5. ÚKOL – GĚNCĚ – (GANDŽA) (11 BODŮ)

Dopis pro pana Hebela není jen tak obyčejný. Je to klíč ke všem záhadám, které budou provázet celý náš příběh a tudíž i celou hru. Zavede nás do neznámých končin? Zatopená jeskyně totiž zjistila, že dopis byl odeslán z města Gěncě (čti gandža).

Pokuste se zjistit co nejvíce o tomto městě – kde leží, kolik má obyvatel, jakým jazykem se tam mluví, jakou měnou se platí, co zde můžeme spatřit a co naopak ne.... Pátrejte všude možné a pokuste se všechny informace shrnout a zaznamenat na papír. Pokud najdete něco v knížkách či na internetu – netiskněte (nekopírujte) informace,

zkuste nám napsat svými slovy pár zajímavostí a můžete třeba i něco nakreslit. ■

KARAKUM 1

TOMÁŠ NA CESTĚ ZE ŠKOLY

V HORNÍM BOUNOVĚ

NASCHŮZCE

VEČER

DALŠÍ VEČER TRÉNUJE Z.J. SIGNALIZACI ZA TMY NA HŘBITOVĚ

POKRAČOVÁNÍ PŘÍSTĚ